

Din dumme jävel

Sölve Rydell

Din dumme jävel

Den där dagen. Det är den där dagen. Jag glömmer den inte. Aldrig. Det är där allting börjar. Och slutar.

Jag äter frukost på morgonen. Fast mamma inte är uppe. Jag äter flingor och mjölk och en smörgås. Stoppar ett äpple i ryggsäcken. Och lite läsk. Jag brukar bli så törstig.

Över alltihopa tränger jag ner min fotboll. Det är precis så den får plats och när jag går ut genom dörren känns det som jag har en puckel på ryggen. Eller en fallskärm. Men jag känner mig stor också, nästan oövervinnerlig, och när jag cyklar till skolan vet jag att jag kommer att bli omringad av de andra.

Jag fick bollen i somras. Av pappa. Jag har berättat det för dom. Att vi brukar spela när jag är där, med honom, på torpet. Att vi har byggt ett mål tillsammans i bakre trädgården, vid brunnen, och varje gång jag kommer dit har pappa klippt gräset.

De tror inte jag har någon pappa.

Målet är fortfarande lika fint, lite gråare bara. Det har sjunkit ner ett par centimeter, det är precis som det vuxit fast i marken, nästan som piskställningen,

så hårt sitter det. Det märks när man träffar ribban. Innan föll målet nästan baklänges, men nu skakar det bara till lite och bollen far ut till mig igen.

Då skrattar pappa. När bollen tar i ribban är det allra bäst, säger han. Det blir inte mål och han behöver inte böja sig ner eller gå och hämta den.

Bollen är fortfarande lika fin. Jag har bara spelat lite med den inne på mitt rum, dribblat bort bordsbenen och gjort tunnel på skrivbordsstolen och så. Det är första gången den är utomhus nu. Men så är det också en viktig match.

De vet att jag har den med mig. De rusar fram till mig när de ser att jag har en puckel på ryggen. Först låser jag cykeln om lyktstolpen. Sedan tar jag fram den. Vi kickar lite. Men bara på gräset.

Skolan minns jag inte mycket av den dagen. Inte ens vad jag åt. Men jag var nog hos läsfröken som vanligt. Kanske klappade hon mig på huvudet som hon brukar när jag tänker på annat. När jag tänker på om jag ska ringa hem. Om mamma är hemma. Eller Olle.

Men det är den där dagen och det är bara matchen jag tänker på. Vi ska spela på den stora gräsplanen i parken bredvid. Vi får inte vara där annars. Men nu är det riktig match. Målen har nät, linjerna är kritade och domaren har svarta kläder. Vi ska ha tröjor med siffror på ryggen. Och min boll. Skolan har inga riktiga bollar. Inga av läder. Inga som man spelar matcher med.

Jag kedjar fast cykeln runt ett träd vid hörnflag-

gan. Jag brukar göra så. Den står alltid en bit ifrån de andras, vid ett träd eller en stolpe. Ingen har sagt nånting om det. Alla vet att det är min cykel.

Vi samlas kring målet och drar på oss tröjorna. Jag känner inte de andra så väl, men nu pratar de med mig som om jag är lika stor som dom. Det är jag egentligen också, fast jag bara går i femman. Det är nog därför jag får vara med. Och kanske för att jag är snabb. Och skjuter hårt. Jag ska spela på topp, säger lagledaren. Han heter Fredrik och är lärare för sexorna och säger att vi måste kämpa hela tiden. Kämpa för skolan.

Nästan hela skolan är där. Flickorna också. En del pappor har tagit ledigt och ska titta på. Några mammor också. Så är det med det andra laget också, med den andra skolan. Den ligger på andra sidan stan. Det är många jag inte känner.

Jag har nummer 9 på ryggen och ska sätta igång spelet. Jag står vid mittpunkten och väntar på att domaren ska blåsa. Vi har bestämt att jag ska spela bollen till vänster, till Joakim. Sedan spelar han bakåt.

Det känns nästan lite högtidligt. Pappas boll ligger framför mig. Jag kollar runt planen medan jag väntar. Men pappa är inte där. Han vet inget om mig, vad jag gör nu. Att jag ska spela match, min första match.

Mamma är inte här heller. Och Olle tänker jag inte på.

Inte nu.

Domaren blåser och jag passar bollen till Joakim. Han är inte beredd, han schabblar med bollen och en av motståndarna rusar mot honom. Men jag är snabbare, jag håller undan honom och Joakim får ordning på fötterna.

– Bra, skriker Fredrik.

Hans röst hörs över hela planen. Men han skriker bara bra saker, när det är bra. Och att vi ska kämpa. Det är bra att han finns. Han är som en pappa. I stället för pappa.

De andras pappor är här. De ropar hela tiden. Bra, Joakim! Bra, Fredrik! Fin passning, Joel! Kämpa nu då! Bra!

Jag springer och springer. Bollen är hela tiden någon annanstans. Jag kommer inte åt den. Ibland kommer den, men då är deras mittback i vägen. Han har långa ben och jag kommer inte förbi. Ofta ramlar vi i en hög och bollen bara försvinner. Men han är snäll. Ibland hjälper han mig upp.

Deras målvakt står ofta långt ut. Han känner sig säker. Han har inte mycket att göra, ändå går han till-

baka till målet ibland och dricker läsk. Det gör målvakter på TV också.

– Du vill för mycket, säger Fredrik i halvtid. Du jagar för mycket och blir trött. Stanna kvar och vänta på rätt boll i stället. Snart kommer den.

Han klappar mig på huvudet och ser mig in i ögonen. Han är nästan som en pappa. Som pappa.

Joakim tar mig om ena axeln, när vi går ut till andra halvlek.

– Nu tar vi dom, säger han. Första målet vinner.

Det är mycket spel på mittfältet. Hela tiden är bollen långt borta. Sällan kommer den åt mitt håll.

Deras mittback tappar tålmodet och ger sig in i klungan han också. Jag blir mer och mer fri. Det är bara en av deras backar som dröjer sig kvar. Han verkar rätt ointresserad, markerar mig inte ens. Han kan vara bra att ha, för offsidan. Om det skulle hända något. Om det skulle komma en boll.

Det dröjer. Flickorna tycker det blir tråkigt. En del cyklar hem. Men det kommer ny publik också. Dom som bara kommer förbi. Papporna är kvar förstås. Och mammorna. En del har barnvagn med sig.

Jag har inte rört min boll på länge nu. Men jag ser att den inte är ny längre. Jag ska skura den i kväll. Kanske kan jag lägga den i tumlaren sen.

Då händer det. Jag ser att det står någon vid min cykel. Det syns så väl eftersom den står alldeles för sig själv. Det är en man och en pojke. Kanske är det hans pappa. De böjer sig ner och tittar på den. Så rycker de i den ett par gånger och ser sig om. Som om de letade

efter någon.

Plötsligt ser jag dom inte längre. Bollen kommer farande mot mitt huvud och fyller upp allting. Den snurrar och vrider sig i vinden, jag viker undan huvudet och springer efter den.

Deras back har vaknat till nu. Han är på väg mot mig. Just när han ska fälla mig stannar jag tvärt och lägger foten på bollen. Jag gör precis som hemma i mitt rum, när jag ska runda golvlampan, och han far förbi och faller när han ska vända. Fredrik skriker långt borta. Jag hör inte orden. Jag hör bara mitt-backen en bit bakom mig. Han andas och skriker på en gång. Jag vet varför han skriker. Han kommer inte att hinna fram. Det är bara målvakten och jag. Det är bara vi två nu. Och han står långt ut.

Jag sätter fart igen. Målvakten drar sig tillbaka. Han brer ut armarna och böjer knäna. Han rör sig i sidled och när jag försöker runda honom rusar han efter mig. Han kastar sig mot mina fötter och river omkull mig. Jag slår kinden i gräset. Det svider till. Bollen försvinner bort.

Så hör jag domarens pipa. En lång, arg signal. Jag vet vad den betyder.

– Nej! skriker målvakten och jag vrider på huvudet. Domaren rusar mot straffpunkten och ställer sig där. Sekunden efter har jag fem grabbar över mig.

– Snyggt, Tommy! Skitfint!

De hjälper mig upp och borstar av mig. Jag håller handen mot kinden och känner med tungan på insidan. Det blöder lite. Jag ser det på fingrarna när jag

drar handen över munnen. Det är det värt.

Jag får inte slå straffen. Jag går bara i femman. Och den som har blivit fälld ska inte slå straffen själv, säger Fredrik sen.

Joakim slår den. Det är alldeles tyst när han springer fram. Målvakten gungar fram och tillbaka på fötterna. Strax innan Joakim slår till bollen kastar sig målvakten åt sidan. Bollen far åt samma håll och de möts. Han får fingrarna på bollen. Den ändrar riktning, far uppåt, ännu mer åt sidan, in i stolpen. Pang. Och in i mål.

Vi vinner med 1–0. Vi hinner inte kramas färdigt förrän matchen är slut och vi springer av planen, skrikande av glädje. Papporna är nästan gladare än vi. Och mammorna tar fram ännu mer saft.

– Du ser, säger Fredrik. Du ser vad jag sa! Den där bollen kom, precis som jag sa.

Den där bollen, ja. Min boll. Sist låg den i deras mål och målvakten sparkade iväg den.

Jag tar en saftflaska i handen och travar iväg. Fortfarande har jag tröjan på mig och ont i kinden. Det känns mera nu när svetten torkar. Det stramar i skinnet. Jag känner med tungan på insidan en gång till. Det är en bula där. Jag känner den.

Bollen ligger långt vid sidan av planen, nästan uppe i skogen. Ingen bryr sig om den längre. Jag tycker nästan synd om den.

Jag lyfter upp den och synar den. Svarta ränder från jord och gummi, en rispa rakt över Pelés namn. Men den flög i mål också och jag ska göra den ren.

Kanske lägger jag den i fönstret sen. I solen. Tummlaren ska den slippa.

Pappan och pojken står kvar vid cykeln. De ser sig om. Det är som om de väntar på någon.

När jag närmar mig går de fram till mig. Jag håller bollen under armen och ropar hej då till de andra. Det känns skönt i kroppen. Som om den var glad. Och bulan i kinden är bara som ett minne. Som en liten boll.

– Är det där din cykel? säger pappan.

Han är inte ovänlig. Men inte vänlig heller. Han säger det fort. Som om han inte vill höra svaret. För han fortsätter med en gång.

– I så fall vill jag veta var du har köpt den.

Jag svarar inte. Han frågar en gång till.

– Det vet jag inte, säger jag. Jag har fått den av Olle.

– Och vem är Olle? säger pappan.

Jag vet inte vad jag ska svara. Han är ju inte min pappa. Jag har en pappa. Han är inte min låsaspappa heller. Olle är ingen pappa. Han är inte mammas nya man heller. Han bara är där ibland, fast vi inte vill. Inte mamma heller, tror jag. Fast hon inte säger nåt.

Han äter hennes mat. Och dricker öl. Mer är det inte. Jo, det där andra. Det han gör. Det han tvingar mig göra. Det som mamma inte vet om. Det jag inte får berätta.

– Kan jag få tala med honom?

Jag tittar på pappan. Han är inte ovänlig. Men jag hör att han är lite arg. Att han vill få svar. Fort.

– Jag vet inte var han är, säger jag.

Det vet jag aldrig. Bara att han är hemma hos oss ibland. Fast jag inte vill.

– Då ska vi be att få följa med hem, säger pappan. Mamma kanske är hemma. Kan du låsa upp cykeln?

Pojken har hållit i den hela tiden. Han stryker med handen över styret och ramen och ser att den är som ny. Han tittar på sin pappa.

– Det är så att det här är min pojkes cykel. Den stals för tre månader sedan. På hans födelsedag. Han fick den på morgonen. På eftermiddagen var den borta. Var har du nyckeln?

I ryggsäcken. Den står borta vid mittlinjen. Det är bara den kvar. Alla andra har gått.

Jag pressar ner bollen och tar fram nyckeln. Ryggsäcken spänner över axlarna. Bulan blir större i kinden. Svetten stramar i ögonen.

– Den är som ny, säger jag. Jag brukar ha den inne på mitt rum.

Pojken ser på mig. Han vet inte att det var jag som blev fälld i straffområdet. Han vet bara att det var jag som tog hans cykel.

Vi går bort från fotbollsplanen. Det är den där dagen. Pojken håller i sin cykel. Den är hans nu.

– Då var det här den hamnade i alla fall. Det var väl det jag visste. Jag har varit här och letat, det ska du veta. Men jag kunde ju inte gå in i varenda förbannade lägenhet. Så du visste den var stulen då? Eftersom du tog in den.

– Jag ville inte att någon skulle ta den.

– Det ville inte vi heller. Han fick inte ens provåka den.

Vi är framme. Jag stannar utanför porten. Jag vill de ska gå nu. Men jag säger inget. Jag vill inte de ska träffa Olle. Kanske är han inte hemma. Jag vet inte. Jag har inte ringt. Kanske är inte mamma hemma heller. Jag vill inte de ska vara hemma. Inte nu.

– Så det är här du bor. Vi tar väl in cykeln som vanligt. Så att ingen stjälar den. Och så får vi tala med Olle på plats, så att säga. Fan, vad här luktar matos förresten. Använder ni trapphuset som spisfläkt?

Han är argare nu. Han kastar undan barnvagnarna för att komma fram och jag önskar att mamma inte är hemma.

Men det är hon. När mannen ringer på dörren tar

det en stund. Sedan öppnar mamma. Säkerhetskedjan är på och hon ser inte mig. Hon skakar på huvudet i dörrspringan. Innan mannen hinner säga någonting har hon stängt dörren.

Mannen ringer på dörren igen. Signal på signal. Till slut bankar han på dörren. Mamma öppnar ändå inte.

– Öppna! skriker mannen. Annars hämtar jag polisen!

Plötsligt flyger dörrkedjan upp och Olle står där. Han har ingen skjorta på sig, bara en undertröja. Han är alldeles blå på kroppen och ormarna rör sig på skinnet.

– Va fan är det frågan om! skriker han.

Mannen säger ingenting först. Pojken tar ett steg tillbaka. Han har aldrig sett tatuerade ormar förr. Han är rädd.

– Det är frågan om den här cykeln, säger mannen. Den är stulen. Från vårt hus. På min sons födelsedag. Av er, säger pojken här.

Mannen pekar på mig. Jag sa inte så. Jag sa inte att Olle hade stulit den. Men det är vad Olle hör. Jag sa att jag hade fått den. Men det hjälper inte. Inte nu.

Jag vet vad som kommer att hända.

– Är det det du säger? Din lille skit!

Han skriker. Det hörs i hela trappan. Nu ser jag mamma i dörren. Nu ser hon mig.

Olle tar ett steg framåt. Han försöker gripa tag i mig. Men cykeln är i vägen och mamma drar honom i undertröjan. Han snubblar över framhjulet.

Mer vet jag inte. Jag rusar därifrån. Jag hör att det slamrar och dånar i trappan av cykeln som faller och röster som skriker. Mest av allt hör jag mamma. Hur hon skriker till Olle.

– Din jävul, skriker hon. Din jävul!

4

Jag kan vägen. Mellan husen, förbi parkeringen, genom gångtunneln. Det ekar i den när jag springer, sprayfärgerna fladdrar förbi, det luktar kiss. På andra sidan känner jag mig säker. Olle orkar inte springa hit. Jag saktar stegen. Det känns salt i ögonen och jag torkar bort svetten med handen.

Men det hjälper inte. Jag sluter ögonen och torkar bort det som rinner med handloven, drar ner det mot kinden och stryker ut det mot halsen. Det hjälper inte ändå. Det kommer bara mera och mera.

Jag går på cykelbanan och det rinner. Jag bryr mig inte om det längre. Det hjälper inte att torka. Jag skiter i det.

Det är inte svett. Men jag ger inte ett ljud ifrån mig. Ingen hör att jag gråter. Ingen ser det heller. Ingen vet var jag är.

Långt där borta ligger staden. Jag hör mullret från bilarna. Alla ska in där, det är långa köer till stan, mullret försvinner upp bland molnen. Skorstenarna är som avgasrör, man ser röken, som den gången Dal-le och jag stack ner gamla järnrör i en myrstack och

släppte ner en massa smällare i hålet. Det kom några och såg oss och röt till. Men vi stack bara, rakt in mot stan, det var ingen konst, försvann bara åt varsitt håll in bland husen. Ingen hittar mig där. Inte om jag inte vill. Inte om jag inte vill finnas.

Gråten är över. Jag sörplar i mig vatten i en dricksfontän och spolar rent ansiktet. Jag torkar mig mot tröjarmen och ser att det är fotbollströjan. Det står 9 på ryggen. Och plötsligt minns jag. Det var jag som rusade mot mål. Det var jag som blev fälld. Det var jag som fixade straffen. Det var min boll. Och det var min cykel.

Jag ställer mig vid det första rödljuset och går över den stora vägen. Det luktar avgaser och jag går med de andra. Jag låtsas att tanten med barnvagnen är min mamma. Och att farbrorn med portföljen är min pappa. Han går in mot centrum och jag följer efter. Han märker ingenting. Han ser mig inte. Där det står Pizzeria går han in. Jag har varit på en. En gång med pappa.

Jag tittar in genom fönstren. Det är fullt med folk därinne. De dricker öl och ser på varandra. En del äter och torkar sig med servetten. Pizzorna är stora. Jag tror inte jag skulle orka en hel.

Jo kanske. Det suger till i magen och jag sväljer. Jag är törstig också, men inte på öl. Några dricker Coca-Cola. Men jag har inga pengar. Jo lite. Hemma i mitt rum. I spargrisen. På hyllan vid väggen. Vid fotot på pappa.

Det börjar bli skumt. Människorna liknar skuggor

och jag ser inte deras ansikten. De ser inte mig heller och ibland följer jag efter. Till slut går min mamma in i en stor affär, min pappa sätter sig i en bil och kör bort. Det var en Saab, inte en Volvo. Det var inte min pappa. Han hade vänt sig om och ropat på mig. Kanske hade han kramat mig. Och jag hade fått sitta fram.

Plötsligt är det mörkt och jag vet inte var jag ska gå in. Jag gör det i alla fall, jag går in i en affär tillsammans med en man i lång rock och fjäder i hatten. Det finns mest tidningar och godis och cigaretter därinne. Han köper cigarrer. Jag tittar lite på godiset, men när han går ut är det bara jag kvar. Tanten ser på mig, så jag går ut. Jag har ändå inget att köpa för.

Jag står vid övergångsställena och väntar tills det kommer några andra. Då går jag över. Så följer jag efter dom som går dit där det är ljusast. Efter en stund har dom försvunnit och det är bara jag kvar. Snart är det bara jag vid övergångsställena. Till slut går jag inte över. Jag orkar inte. Jag bara står och håller mig i en stolpe. Jag minns inte att jag sätter mig ner.

Men när jag hör en röst ligger jag på marken. Det är kallt och jag hör en röst och jag känner igen den. Det är inte pappas röst, men det är Fredriks. Han säger mitt namn och jag vaknar. Jag fryser lite i hans armar och han frågar vad jag gör här. Jag vet inte vad jag ska svara och han frågar var jag bor. Jag vet inte om jag vill. Jag vet inte om jag vill bo där. Inte om Olle är där, inte om min cykel inte är där, inte om min boll inte är där.

När han köper en korv åt mig säger jag det. Adressen, porten, första våningen, alltihop. Han var bara på väg hem, säger han och så ligger jag där och det är ju alldeles åt helvete. Hade jag inte haft 9:an på ryggen hade han aldrig sett mig, säger han.

Det är varmt i hans bil och jag dricker resten av Coca-Colan. Han stannar vid rödljusen och ibland känner jag igen mig. Det är tomt på gatorna nu. Ingen går över. Men han stannar ändå.

Han frågar mig saker. Om mamma. Och om pappa. Jag säger att pappa bor i en annan stad. Jag säger ingenting om cykeln. Och ingenting om Olle.

Han svänger in på parkeringen och tar mig i handen. Det är alldeles mörkt ute, bara i några fönster lyser det. I våra fönster är det mörkt.

Fredrik pekar på himlen över staden. Den är ljusare än här.

– Jag fattar ingenting, säger Fredrik. Vad du hade där att göra.

Vi går in i porten. Barnvagnarna står som vanligt. Oskars lådbil också. Den står där alltid. Men min cykel är inte där. Och inte min ryggsäck. Jag lutade den mot trappträcket. Den var så tung.

Fredrik knackar försiktigt på dörren, men det hjälper inte. Sen ringer han, signal efter signal, precis som mannen. Men mannen var arg, det är inte Fredrik. Han tittar på mig, sedan tar han i handtaget och slår på det så det hoppar upp och ner. Han tittar på mig igen. Till slut rycker han tag i dörren och försöker slita upp den.

Det är så konstigt. Då bara öppnas den. Säkerhetskedjan är inte på. Vi stiger in i hallen. Det är alldeles tyst i huset nu. Fredrik tänder lampan.

Det är den där dagen. Den där kvällen.

Det är skumt i hallen. En av lamporna är sönder. Den ligger på byrån. Det har den gjort länge.

Fredrik tar mig i handen. Han ser sig om. Det luktar rök från TV-rummet. Mamma är nog hemma.

Mitt rum ligger först. Jag skjuter upp dörren och Fredrik följer efter. Han står bakom mig när jag tänder lampan.

Det ser nästan ut som vanligt. Skrivbordet står som det brukar. Pennvässaren är där. Kaktusarna i fönstret. Segelbåten på väggen. Fredrik tittar på den. Jag målade den när jag var liten. Den står ovanpå vattnet. Men han säger ingenting.

Det är tomt där cykeln brukar stå. Rummet ser konstigt ut. Jag ser de svarta märkena på tapeten som handtaget gjort. Och bakdäcket. Det är alldeles svart på väggen. Men Fredrik säger ingenting. Han tittar åt ett annat håll.

Ryggsäcken. Fredrik lyfter upp den. Den ligger slängd på golvet i hörnet och jag håller om den när jag får den. Bollen är kvar, jag ser den, jag känner den. Fredrik hjälper mig att lirka ut den. Han tittar på

mig. Sen lägger han den i fönstret. Han håller fast den med handen och drar ner rullgardinen. Bollen ligger där bakom nu. Mörk och rund. Som jorden nästan.

Fredrik rufsar mig i håret och frågar om jag är trött. Det är jag. Men jag måste kissa först.

Mamma brukar ha tänt på toaletten på natten. Så jag inte ska snubbla om jag måste gå dit. Men nu är det släckt. Hon har glömt det. Men det gör inget. Jag vet var ljusknappen finns. Bredvid handdukarna ovanför toarullen.

Ändå klantar jag mig. Jag river ner toarullen och hör hur den rullar iväg. Sen tänder jag.

Någon skriker, men det är inte mamma. Någon skriker så det ekar i mig, men det är inte mamma. Mamma ligger på golvet.

Hon ligger på rygg och det rinner ur näsan och munnen. Det är blod. Jag vet att det är blod. Hon har blod i håret också. Och blusen är trasig.

– Skrik inte, säger Fredrik och håller handen för mina ögon. Herrejävlar, säger han sen. Du måste härifrån.

Han drar bort mig från toaletten. Så långt han kan. När han kommer till TV-rummet tar han bort handen från mina ögon och tänder lampan. Han tar min hand i stället.

Soffbordet ligger på sidan. Det är fullt med flaskor och glas på mattan. Golvlampan ligger vält över mammas gungstol. Gardinen är nerriven på ena sidan. Blommorna ligger på golvet. Och en massa skivor. Mitt i alltihopa mammas ena sko. Den andra vet jag inte.

Fredrik håller mig fortfarande i handen.

– Finns det fler rum? säger han.

Jag nickar och ser först på Fredrik. Sen på mammas dörr. Jag säger ingenting om Olle.

– Vi går inte in där nu, säger han. Vi måste ringa nu. Var är telefonen?

Han håller upp lite mjölk till mig samtidigt som han ringer. Han frågar mig om adressen. Jag kan den. Telefonnummer också. Sen säger han nånting om mamma. Men jag hör inte. Jag vill inte.

– Jag måste se till din mamma, säger han sen. Lova mig att bli kvar i köket.

Jag säger ingenting om Olle. Kanske är han inne på mammas rum. Kanske är han vaken nu. Kanske vet han att vi är här.

Fredrik har stängt bakom sig. Han är inne hos mamma. Jag vet inte vad jag ska göra. Jo jag vet. Jag vill gråta. Men jag vill inte Olle ska höra. Bara Fredrik.

Jag går in på mitt rum. Jag kan inte sova. Inte än. Inte förrän Fredrik kommer. Inte förrän jag vet om Olle är här. Inte förrän dom hämtar mamma och torkar av henne blodet. Då ska jag försöka.

Jag sätter mig i sängen och drar upp överkastet till hakan. Jag tar ner albumet från vägghyllan. Pappas bok står där också. Och spargrisen.

Albumet är min bästa bok. Det handlar bara om mig. Mamma har tagit nästan alla bilderna. Utom när jag föds, på BB. Det är pappa.

Det är sommar nästan hela tiden. Solen skiner och jag sitter i pappas knä. Han matar mig och leker med

mig och en gång står jag alldeles naken i fönstret och tittar på måsarna i trädgården.

I slutet av boken håller jag pappa i handen och går på trottoaren. På sista bilden sparkar jag på en boll. Mamma böjer sig ner och ska ta den med händerna. Pappa står bredvid och skrattar. Jag har nya skor och runda ben. Dom är som korvar, säger mamma.

Sen är albumet slut. Det blir inte mer, säger mamma.

Det ringer på dörren och Fredrik öppnar. Jag hör tysta röster och en duns. De lägger någonting på golvet. Jag kikar ut bakom rullgardinen. Ambulansen står därute men den blinkar inte. Bakdörrarna är öppna. Jag ser rakt in i ambulansen. Där ska mamma ligga.

Det kommer en bil till. En polisbil. Den ställer sig bredvid ambulansen. Poliserna slår igen dörrarna och går mot porten. De har inga mössor. Det tänds i fönstren runtomkring. Några grannar står vid ambulansen och väntar. De gör ingenting. Pratar inte ens. De väntar bara. Snart får de se mamma.

Jag hör ljud från hallen. De talar tyst och det skrapar lite. Jag hör Fredriks röst också. Så försvinner ljuden ut i trappan och jag vet att de bär iväg med mamma. Hon kommer ut på gården. Hon ligger på rygg. Hon har en filt över sig. Blodet är borta från ansiktet. Hon rör sig inte. Hon tittar inte. Inte på någon.

Försiktigt stänger de dörren och far iväg. Fredrik stannar kvar. Och poliserna. De går in igen. Jag hör

dem i hallen. De kommer in till mig. Fredrik sätter sig på min säng. Poliserna står vid dörren.

– Din mamma har råkat ut för en olycka, säger Fredrik. Men om några dagar är hon bra igen ska du se. Hon är på väg till sjukhuset nu. Till doktorn.

Jag tittar på poliserna.

– Du kan sova lugnt nu, säger de. Fredrik stannar hos dig. Han sover här.

– I ditt rum, säger Fredrik.

Bra. Då kan inte Olle komma in hit. Ändå frågar jag var han finns. Om de har tittat.

– Olle är inte här, säger de. Men vi ska nog hitta honom.

Jag vill inte att de ska hitta honom. Jag vill inte att han ska komma tillbaka. Aldrig mer.

När jag vaknar sitter Fredrik på sängkanten. Han håller mig i handen och rör försiktigt vid kinden, den jag slog i när jag fixade straffen.

– Jag har ringt till din pappa. Han kommer snart. Sov en stund till, säger han.

6

När jag vaknar sitter Fredrik fortfarande vid min säng. Men det är inte Fredriks röst jag hör. Det är pappas.

Han pratar med någon. Han säger att det plötsligt dykt upp något som han måste åtgärda. Jag ser på Fredrik. Jag vet inte vad åtgärda är. Fredrik stryker mig över håret.

Pappa tittar in genom dörren med mobiltelefonen vid örat. Han ser att jag är vaken. Vinkar till mig med den fria handen. Det tar nog hela dan, säger han. Tyvärr.

Fredrik reser sig och lämnar plats för pappa på sängkanten. Båda ser trötta ut.

– Jag lovade vara tillbaka i skolan till lunch, säger Fredrik. Så jag får nog ge mig av nu.

Pappa tar Fredrik i hand och tackar honom för hjälpen. Fredrik tar mig i hand också och jag sätter mig upp i sängen. Jag vet inte varför han gör det. Kanske för att jag kom fri och blev fälld i straffområdet. Eller för att jag lånade ut min boll.

– Lycka till, säger han. Jag skriver till dig sen. Ja,

eller vi hörs på något sätt. Vi får se.

– Tack, säger jag. Tack så hemskt mycket för korven och ...

Och allt det andra. Jag börjar minnas nu. Cykeln och Olle. Mamma och ambulansen. Varför Fredrik är här. Varför pappa är här. Jag börjar förstå vad åtgärda betyder. Att det har med mig att göra. Att han måste ta hand om mig nu när Fredrik inte längre kan. Och inte mamma.

– Du får tvätta av ansiktet i köket, säger pappa. Och ta ett glas mjölk samtidigt så du får lite i magen. Så äter vi frukost på vägen, på ett motell nånstans. Det blir väl bra.

Han lägger ner saker i en stor bag medan han pratar. Mina kläder och skor, boken och spargrisen, några serietidningar.

– Är det nåt mer du vill ha med? frågar han.

Jag vet inte vad jag ska svara. Om jag ska stanna länge vill jag ha fotbollen med. Annars vet jag inte. Tandborsten kanske. Och frisyrgelén.

Jag ser på pappa. Han får bestämma. Försiktigt drar han upp rullgardinen och tar fotbollen under armen. Tandborsten tar han inte. Och inte frisyrgelén. Det hänger ett blått plastband framför toalettdörren.

Just när vi ska gå kommer det två poliser. De har inga uniformer, men de säger att de är det. Från polisen. De frågar om nycklar och provar den som hänger innanför dörren. Den passar.

De tar pappa i hand och säger att de ska höra av sig. Jag står bakom pappa och de säger att de vill tala

med mig också. När det har lugnat ner sig lite. De säger ingenting om mamma.

Jag får sitta fram. När vi glider ut från parkeringen ser jag att grannarna tittar efter oss. Jag åker därifrån i en fin bil. Mycket finare än deras.

Vi kör förbi skolan. Solen blänker i klassrumsfönstret och jag vet att de sitter därinne. Min bänk är tom. Det sitter ingen i den.

Jag sitter i pappas bil och de vet ingenting, fast de räcker upp handen hela tiden.

Det är rätt långt. Jag äter hamburgare och pommes frites på ett motell och dricker Coca-Cola. Pappa tar en öl och en smörgås och röker en bit bort. Han talar i mobiltelefonen också. Ibland tittar han på mig och vinkar.

Pappa säger inte så mycket när vi kör. Han frågar lite om skolan och matchen och Fredrik och om jag är trött.

Jag vet inte heller vad jag ska säga. Jag säger ingenting om cykeln och ingenting om Olle. Jag tror han redan vet.

Det verkar så. Han vet nog om mamma också och varför vi inte fick gå in på toaletten. Det är nog därför han inte frågar.

Det är långt. Jag somnar en stund i säkerhetsbältet och när jag vaknar säger pappa att vi snart är framme. Vi kör fortfarande på en stor väg, men det är mycket mer skog än innan. Ibland blänker det till bland träden och en sjö glittrar förbi. Pappa säger att man kan bada i dom allihop och att han har köpt en motorbåt som han ska visa mig sen. I en annan sjö, närmare där han

bor. För det blir nog så att jag ska stanna ett tag, säger han sen. Och då hinner vi kanske ge oss ut lite. Om jag vill. Och fiska också för den delen.

Vägen rusar emot mig med full fart. Snart är vi framme, säger pappa och jag hinner inte läsa skyltarna. Jag vet inte var jag är, bara att vi snart ska köra in i en annan stad och stanna där. Att jag ska bo där ett tag med Christopher och hans mamma. Att jag ska få ett eget rum, inte dela med Christopher. Det är visserligen ett gästrum, säger pappa, och det ligger i källaren, men det är jättefint säger han, och jag ska få egen TV. Det blir nog bra, säger han.

Han svänger av den stora vägen och glider igenom en rondell. Han kör så sakta nu att det blir alldeles tyst i bilen. Husen glider förbi utan ett ljud. Det är som stumfilm. Jag ser mamma i vindrutan, men hon säger ingenting. Hon står upp i en vit sal, men hon säger ingenting. Hon tittar ut genom väggen. Jag ser hennes ögon. Jag kan se hennes ögon genom den tjocka vita väggen, men hon kan inte se mig. Hon vet inte att jag sitter här nu. Att jag ser andra gator, andra hus, en annan skola. Hon vet inte att pappa svänger nu, att vi kör på en liten gata, fram till ett hus som är ihopklämt med många andra. Hon vet inte hur ensam jag är nu. Hon vet ingenting.

Pappa stänger av motorn och torkar sig i ögonen.

– Jag har kört långt idag, säger han. Nittiotvå mil rättare sagt, fram och tillbaka.

Han hjälper mig ta av mitt säkerhetsbälte och öppnar sin dörr.

– Snart ska du få lite att äta, säger han.

De har hund. Den kommer rusande från baksidan på huset och hoppar glatt upp mot pappa och slår med svansen omkring honom. Sedan rusar den på mig. Den buffar mig på benen och hoppar upp på mig. Jag vänder mig om och håller armarna för ansiktet.

– Han är inte farlig, säger pappa. Han vill bara hälsa. Cesar heter han. Det är en schäfer. Du vänjer dig snart.

Cesar bevakar mina steg fram till huset. När pappa öppnar dörren ger han sig iväg.

Hallen är inte som hemma. Det finns en stor spegel på väggen och blommor i ett fönster med små rutor. Jag måste ta av mig skorna vid dörren och ställa dem på en hylla. Det ligger en tjock matta på golvet och det är alldeles tyst i huset.

Christophers mamma kommer fram till mig. Jag hör inte att hon kommer, plötsligt står hon bara där. Hon tar mig i handen och säger att jag är välkommen. Hon säger inte så mycket mer, mest tittar hon på mig med sina stora ögon. Jag känner mig konstig och ful. Jag vet vad hon ser. Jag står med öppen mun och hon ser tänderna. Det är nästan bara jag som har öppen mun på skolfotona och mamma har sagt till mig att jag ska stänga den. Jag har inte borstat tänderna heller. Kanske sitter det en matbit mellan dom. Jag känner efter med tungspetsen.

Håret står rätt upp. Det gör det alltid. Hon ser på mig länge. Jag önskar hon hade frågat i stället.

– Jag ska värma några piroger till dig sen, säger hon. Men först ska jag visa dig ditt rum.

Jag vet inte vad piroger är. Jag tror inte jag vill ha några.

Hon går framför mig, först i en korridor, sedan nerför en trappa. Hennes hår är uppsatt i nacken, hon har en blus som skimrar lite och en lång kjol. När hon håller upp dörren ser jag att hon har färg på fingrarna.

Rummet ligger i källaren. Det finns bara ett litet fönster längst upp, med tjockt glas. Sängen är tvåvånings och jag kan kanske ligga däruppe om jag får. Det är det enda roliga.

– Din pappa ska ta hit en liten TV sen. Den vi har i båten. Och toaletten finns här ute i gången. Ta inte fel på dörr bara. Då kommer du in i matkällaren.

När hon gått upp för trappan lägger jag mig i översängen. Jag har taket alldeles över mig. En liten spindel kryper in i hörnet när den ser mig. Jag blöter fingret mot tungan och dödar den. Den har inte så mycket blod i sig. Det blir mest sörja och jag torkar av fingret mot den sträva väggen.

Utanför det buktiga fönstret springer hunden förbi. Han stannar och skäller mot mig. Hans nos är som ett stort tryne och ögonen försöker tränga genom glaset. Jag slår med handen rakt mot hans ansikte. Det smäller till i den tjocka rutan och plötsligt är han borta.

Det gör lite ont i handen. Jag knyter den så hårt jag kan. När jag öppnar den är smärtan borta.

Jag ser på den. Kanske kan jag göra så fler gånger.
När det gör ont.

8

Christopers mamma lagar konstig mat. Vi sitter tillsammans vid bordet och Christopher tycker det är gott. Han lägger servetten i knät och hans mamma behöver inte säga till honom att han inte ska prata med mat i munnen. Han tuggar alltid färdigt först och skrattar lite medan han tuggar på. Sedan säger han nånting. Men inte till mig så mycket.

Jag talar inte heller med mat i mun. Det är för att jag inte äter så mycket. Jag säger inte så mycket heller för den delen. Men servett i knät har jag. Jag gör som Christopher. Fast jag torkar mig med handen om munnen i alla fall. Christophers mamma ser på mig när jag gör det. Men jag kan inte låta bli.

Hon röker inte. Inte vid bordet. Det gör mamma. Men hon röker när hon står och målar inne i rummet med de stora fönstren. Ateljén heter det. Då har hon en stor vit rock på sig och röker när hon tittar på hur det blivit. Då har hon glasögon på sig också och är inte alls sig lik. Hon målar mest ansikten med stora ögon. Hon ser på mig och skrattar när jag tittar på dom.